

La vocació

A qui no li han preguntat de menut: I tu què vols ser quan siguis gran?

De petits, normalment, contestem: Vull ser policia, bomber, metge, infermera, cantant, ballarina, advocat... fins i tot abans hi havia algunes nenes que volien ésser monges.

Després, la dura realitat és que acabem treballant en allò que menys pensàvem i que, a camins, no ens agrada gens. Uns, per no haver estat gaire bons estudiants, els altres, per entrebancs inesperats del destí, a vegades per discrepàncies amb pares o companys; canvis de tecnologies, reduccions de plantilla, aturs o deutes hipotecaris.

Gairebé tots nosaltres vivim enrabiats com a gats en cel, malcarats amb tothom, escridassant, discutint a la més mínima... Estem convençuts que això no ens passaria si haguéssim pogut desenvolupar la nostra vocació, és a dir, esdevenint uns actors de primera o uns escriptors de renom.

Les dones encara patim més aquest fenomen ja que sovint fem feines que ningú vol fer, més mal pagades que els homes o bé restem a la llar fent de mestresses de casa.

Fa un temps, a mi també em succeïa quelcom semblant, fins que per fi he trobat la manera de resoldre la qüestió, estimant allò que anteriorment odiava.

Ara, cada cop que entro en aquest magatzem se m'eixampla el cor. Aquestes 7.500 capsas, d'uns aproximadament 100 tipus de cartrons diferents... són el meu bosc privat. L'esperit viu d'aquests pins assassinats en plena joventut, trossejats, escorxats i fets miques, respira enfilat dalt de les prestatgeries. L'olor de la fusta serrada, barrejant-se amb l'embaforador agredolç de la resina, que encola les solapes de les capsas, em transporta al bell mig de la muntanya. Obro els narius i els pulmons, aspiro tan fort com puc i, malgrat

els refinats i blanquejats que ha sofert la pasta de paper, puc arribar a captar l'aroma d'uns arbres magnífics, d'un sotabosc humit ple de bolets carnosos i d'un autèntic oxigen. Agafo l'escala i com si fos un mico o un esquirol trepo fins les altes branques a cercar-ne els fruits. N'hi ha de tots colors i textures diferents. Verds, marrons, grocs, vermells, aspres, rugosos, llisos, tornassolats... Fa goig de veure'ls. Per dintre, encara són més sorprenents i amaguen llavors de passejades romàntiques vora el mar, promeses de viatges exòtics; s'hi endevinen sorolls atrevits de talons vermells, músiques de valsos i tangos, xipolleig de katusques trencant bassals en dies plujosos, corredisses rere d'una pilota, tristeses d'esperances de peus descalços... N'agafo un de color d'avellana i amb molta delicadesa l'obro. La pell per dins es del to del blat daurat. Té un segon tel, tant blanc i fi, com el vel de gasa d'una núvia. Amb les puntes dels dits, l'aixeco amb molta cura per no esquinçar d'una manera brusca la seva virginitat, desvetllant amb aquest moviment fràgils crepitacions de guspines que recorden un exèrcit de cucs de seda rosegant fulles de morera. Sota, s'hi transparenta un petit tresor. Són unes sabatilles de ballet folrades de seda de color rosat. És un 38, la meva mida. Les agafo i me les poso. Baixo els graons, com una ventafocs transformada amb princesa i em poso a ballar i giravoltar enmig de flors, fades, falgueres i eucaliptus. Sóc immensament feliç.

A vegades per variar, anomeno i transformo les capses en amigues meves, ja que a la fi s'assemblen una mica a les persones. Igual com les amistats, les capses de sabates, quan són noves de trinca, són una vertadera alegria i també un munt de misteri. Estrenem el seu interior i a vegades ens hi sentim còmodes des del primer moment. A poc a poc, ens hi acostumem, anem estimant el regal que duen dins i que ens acompanyarà molt sovint a tot

arreu. Acabem omplint-les de retalls de les nostres vides, de secrets, de sentiments, pors i dubtes envellint al seu costat, veient com ens hi assemblem cada vegada més, amb els mateixos bonys i arrugues i amb les cuirasses més escantonades, però potser sense arribar mai al veritable fons del pou de les nostres i de les seves ànimes. D'altres n'hi ha, en canvi, que els seus interiors ens fan patir des del primer dia o ens deceben al cap d'uns anys i a la llarga les llencem a la brossa. Per sort nostra, n'hi ha algunes que s'estan al nostre costat fins que morim o fins i tot després de la mort. Sense aquests grans tresors que anem torbant pel camí i sabem tractar i guardar amb cura la vida seria molt més difícil i tal vegada insuportable.

- Bon dia Roser -em diu l'amo tot estranyat- com és que has vingut tan aviat?

- Veurà Sr. Rafel, es que volia triar unes quantes capsas de les que hi ha per llençar, ja sap que m'agrada aprofitar-les. N'hi ha tantes! Seria una llàstima llençar-les, són tan boniques i es poden fer servir per a tantes coses. M'agrada allargar la seva estada entre nosaltres, ja que som els responsables que la seva matèria prima hagi mort tant jove. Allò que neix de la natura ha de tornar-hi. Les reciclaré i amb la pasta de modelar faré un cavall amb rodes per al meu fill i una caseta de nines per a la meva filla.

-Caram! -diu el Sr. Rafel, estàs feta una artista. A veure si et faràs famosa i ens deixaràs.

-Somric discretament. -No Sr. Rafel, de cap manera, estic molt contenta amb la feina, la meva vocació es realment aquesta: dependenta de sabateria, avui per avui, no la canviaria per res del món. A més a més, el mèrit és de les capsas, les meves inspiradores.

-Doncs apa! Ja pots anar fent, tria totes les que vulguis -em diu l'amo i, mig fotent-se de mi, diu molt baixet: - Aquesta noia té el cap ple de pardals.

Jo li llegeixo els llavis i penso:- Aquest home es un infeliç ninot de cartó pedra.

Tota contenta, m'endinso al bosc i ara vaig recollint els fruits massa madurs i esberlats que s'amunteguen per terra. Els espolso, els acarono, i els arrenghero fent-ne dues piles.

Els més sencers, els portaré a la Neus, la meva amiga pintora, que els omplirà com sempre d'olor i color amb les seves aquarel·les i olis. Potser aquest altre, que té l'ànima blava, estarà content d'impregnar el seu interior del flaire dels xarops que pren la meva mare, a la seva manera també retornarà als boscos, ja que, al cap i a la fi, són fets d'herbes.

Ara, la capsa que tinc a les mans és de material reciclat, ondulat, força gruixut, bastant resistent, però a la vegada la palpo tan esponjosa i càlida, que fa la mateixa sensació de protecció, que un úter matern i continuo somniant. Potser el dia que deixi aquest món animat, els taüts ja els fabricaran de cartró i tots dos, com dos fruits germans, ens retrobarem de nou amb la natura, i el rosec d'un exèrcit de cucs de seda, com petites guspines de foc, anirà convertint-nos amb corcadura, desintegrant-nos i fonent-nos plegats amb la nostra mare terra.

La veu d'en Rafel trenca tot el meu encanteri, cridant:- Roser! No dropegis tant i porta'm un quaranta-u del 2.625 de pell girada.

-Ara vinc! Crido des del magatzem mentre penso: Ja se sap: "Qui té el cul llogat, no seu quan vol", però haig de fer-me el ferm propòsit d'arribar a estimar, també, a aquest tros de ninot de cartó pedra anomenat Rafel.

Només **les dones** podem, amb la nostra imaginació, romanticisme, paciència i tendresa, convertir treballs carregosos amb plaer, sabateries en palaus i estimar allò que més odiem.